

СТРАСТИ НА СВЕТИ МЪЧЕНИЦИ
ЕПИСКОП ФРУКТУС, ДЯКОНИ АУГУРИЙ И ЕВЛОГИЙ,
ПОДЛОЖЕНИ НА МЪЧЕНИЯ И ИЗГОРЕНИ ЖИВИ В ТАРАГОНА
НА 21 ЯНУАРИ ПО ВРЕМЕ НА УПРАВЛЕНИЕТО НА
ИМПЕРАТОРИТЕ ВАЛЕРИАН И ГАЛИЕН

1. По времето на управлението на Емилиан и Басий, в ден Господен 16 януари неделя, били задържани епископ Фруктус и дяконите Аугурий и Евлогий.

Фруктус се намирал в покоите си, когато в дома му се явили войниците на платена служба Аурелий, Фестуций, Елий, Поленций, Донато и Максимо.

Като дочул приближаващите се стъпки, станал на мига, все още необлечен и излязъл да ги посрещне.

Войниците му рекли:

— Идваш с нас. Управителят вика теб и дяконите ти.

Фруктус им отвърнал:

— Да вървим. Позволете ми само да се обуя.

Войниците отговорили:

— Обуй се, щом искаш.

Още със самото пристигане ги хвърлили в затвора. Фруктус, уверен в себе си, щастлив, заради мисията, за която бил призван, се молел неуморно. Братята, негови сподвижници не се отделяли от него като се уповавали и дирели спасение чрез неговите молитви.

2. На следващия ден в затвора, Фруктус покръстил наш брат на име Рогасиан. В продължение на шест дена останали там. На 21 януари петък ги извели навън, за да бъдат разпитани.

Управителят Емилиан казал:

— Да се яви Фруктус, да се явят Аугурий и Евлогий.

Получил отговор:

— Те са тук.

Тогава управителят Емилиан запитал Фруктус:

— Знаеш ли какво ми наредиха двамата императори?

Фруктус отвърнал:

— Не знам какво са наредили. Аз съм християнин.

Управителят Емилиан му казал:

— Заповядаха да отдадем почит на боговете.

Фруктус отговорил:

— Аз зачитам единствения Бог, създател на небето, земята, морето и всичко в тях.

Емилиан настоял:

— Нали знаеш за съществуването на боговете?

Фруктус отвърнал:

— Не знам.

Емилиан го засякъл:

— Ще узнаеш по-сетне.

Фруктус отправил взор към Бог и започнал да се моли в душата си.

Управителят Емилиан възкликнал:

— Когато не се почитат боговете и не се кланят на статуите на императорите, биват почитани хора като тези тук. Тях слушат и от тях се боят!

Управителят Емилиан се обърнал към Аугурий:

— Не се вслушвай в думите на Фруктус.

Аугурий отвърнал:

— Аз се прекланям пред всемогъщия Бог.

Управителят Емилиан запитал Евлогий:

— И ти ли следваш Фруктус?

Евлогий отговорил:

— Аз не се прекланям пред Фруктус, а пред Онзи, който самият Фруктус почита.

Управителят Емилиан казал на Фруктус:

— Ти епископ ли си?

Фруктус отговорил:

— Да, епископ съм.

Емилиан му рекъл:

— Беше досега.

И заповядал да ги изгорят живи.

3. Докато отвеждали Фруктус и дяконите към анфитеатъра, у хората се пробудило чувство на съжаление към епископа. Не само у неговите събратя, но и у езичниците, защото всички много го обичали – бил вдъхновен от светия Дух и с делата си бип доказал, че е призван да бъде пастир и духовен наставник на всички – тъй както е рекъл апостол свети Павел. Затова дори и войниците, с пълното съзнание, че го водят към височайша слава, изпитвали по-скоро чувство на радост отколкото скръб.

Много от неговите събратя му предложили да отпие, а той им отвърнал:

- Още не е дошло време да се нарушат постите.

Всъщност, било едва между десет и единадесет преди пладне. Срядата, макар че се намирал в затвора, Фруктус, както обикновено строго съблюдавал постите. И сега, в петъка, щастлив и пречистен, желяел да ги завърши, с мъчениците и пророците, в Рая, който Бог е отредил за онези що го любяат.

Когато достигнал Анфитеатъра, мигом го приближил Августал, неговият последовател и плачещ го замолил да му събуе нозете.

Блаженият мъченик обаче, непоколебим и с радост в душата, уверен в обещанието на Бог, му отвърнал:

— Остави синко, аз сам ще го сторя.

След като го направил, към него се приближил един боен другар и наш брат, наречен Феликс. Като стиснал десницата на епископа, отправил му молба да го спомене в молитвите си.

Фруктус отговорил с ясен глас така че да бъде чуто от всички:

— Сега трябва да се помоля за католическата църква и за всички нейни християни от изтока до запада.

4. И така, изправен пред входа на арената на Анфитетъра, на път към вечната слава, а не към мъченията, в присъствието на войниците, чийто имена вече изредихме, и които го пазели единствено поради дадените им нареждания, Фруктус, вдъхновен от Светия Дух, и чрез Неговото слово отправил глас, че да бъде чуто от всички присъстващи – наемни войници и наши братя:

— Винаги ще имате пастир. Не бива да изменяте на любовта си към Бог и се уповавайте на обещанието му, тук на земята и в отвъдния свят, защото това което виждат очите ви сега е само един изстрадан миг във вечността.

И така, след като внесли утеха в душите на всички братя, пристъпили към спасението, достойни и щастливи в самия миг на страшното изпитание, в което щяли да получат свещения дар, обещан в Светото Писание. Участи им била същата като на отроците Ананий, Азарий и Мисаил, защото у тях се представила Светата Троица.

И наистина, наред горящата клада на греховния свят Отецът не изоставил чадата си, Синът Господен дошъл да им помогне, а Светият Дух се носел из пламъците.

Когато огънят погълнал въжетата, с които били завързани ръцете им, Фруктус, верен на обичая по време на свещената молитва, паднал на колене и възторжен и уверен във възкресението, извисил ръце и отправил слова към Бог като символ на победоносния кръст Господен.

5. Прочие не закъсняли и Чудесата Господни – разтворили се небесата и нашите братя Вавилон и Мигдоний, които били на служба при управителя Емилиан, показали на дъщеря му, тяхната гоподарка на този свят, как Фруктус и двамата дякони се възнесли блажени към Царството Господне още докато стълбовете към които били завързани все още стояли цели.

Като се обърнали към Емилиан му рекли: «Ела и виж как онези що днес ти осъди биват възнаградени заради вярата си в Негово Царство». Дошлият Емилиан обаче, не бил достоен да ги съзре.

6. Тогава братята, унили и сиротни, без своя пастир, скърбяли не толкова от състрадание, а защото ги бил изоставил сами. Щом паднал мрак се втурнали към анфитеатъра водени от вярата и мисията си. Носели вино, за да изгасят полуобгорените тела. След като събрали овъглените останки, всеки от тях взел, колкото можел да носи.

С това обаче не свършвали Чудесата на нашия Бог и Спасител, който укрепвал вярата на своите чада и давал пример на най-младите.

Истина било, че мъченикът Фруктус, чрез своята страст и възкресение щял да потвърди всичко онова, което приживе проповядвал и завещавал в името на нашия Бог и Спасител. Така и станало. След неговото мъченичество, той се явил на братята и ги известил да се върнат и вмигом да съберат останките от кладата, които всеки един от тях бил отнесъл заради обичта си към Фруктус.

7. Фруктус и двамата дякони, в одеждите на Божествената надежда, се явили и на Емилиан, същият онзи, който ги бил осъдил, за да му възвестят и разкрият истинта в лицето, че делото му било напразно, защото той, който мислел, че е унищожил телата им тук на земята, сега ги гледал блаженно възнесени.

О, блажени мъченици! Изпитали силата на огъня като чисто злато, облечени в бронята на вярата и шлема на спасението, възнаградени с короната на Неговата Височайша Милост заради това, че се опълчили срещу Нечестивия.

О, блажени мъченици! Вие, които заслужихте вечния покой в Небесното царство и сега сте заели своето място достойно до десницата Христова, благославяйки Всемогъщия Бог Отец, Иисус Христос Сина Божий и Светия Дух. Амин.

Превод и бележки:
Висше Училище По Религиозни Науки „Свети Фруктус”
Архиепископия Тарагона

Настоящото издание на български език на Мъченичеството на Свети Фруктус, епископ на Тарагона и неговите дякони Свети Аузурий и Свети Евлогий е достоверна и неразделна част на оригиналния текст на каталунски език, одобрен от Негово Светейшество доктор Жауме Пужол Балселс, Архиепископ на Тарагона, 4 декември 2007. Удостоверявам.

Тарагона, 21 юни 2008

Жоаким Клавер Каселес

Главен Секретар и Юридически Съветник